

rovati dovolacím důvodem dle čís. 3 Šu 503 c. ř. s., nýbrž jen důvodem nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Než i tu jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že smírem ze dne 17. ledna 1919 byly urovnány dva nároky žalobkyně, dvěma samostatnými žalobami uplatňované, z nichž nároku na zjištění neplatnosti posledního pořízení se žalobkyně smírem prostě vzdala, kdežto druhý nárok na plnění výživného, byl dohodnutím stran vyřízen tím, že nynější žalovaní dědici se zavázali poskytovat žalobkyni měsíční duchod 200 K. Bylo-li manželství žalobkyně s Viktorem G-em dobrovolně rozvedeno od stolu a lože, nepozbyla tím žalobkyně nároku na vdovskou výživu ve smyslu Šu 796 obč. zák., neboť nebylo ve sporu rozvodovém o její vině na rozvodu vůbec rozhodnuto a dovolání ocitá se úplně na scestí, domnívá-li se, že v nynějším řízení měla býti otázka viny žalobkyně na rozvodu znova řešena. Přijal-li konečně odvolací soud na základě vlastních znalostí za prokázáno, že od roku 1919 do dne žaloby, t. j. do 20. května 1922 se náklad na životní potřeby podstatně zvýšil, jde tu o zjištění skutkových okolností, soudu dobře známých a nebylo pak mu ovšem třeba, prováděti o nich ještě důkaz znalecký a není výtky vadnosti řízení ani v tomto směru odůvodněnou. Odvolací soud správně uznal, že od doby smíru se životní poměry žalobkyně tak podstatně v její neprospěch změnily a to vlivem zcela mimořádných poválečných hospodářských poměrů, které přirozeně strany při jednání o smír dne 17. ledna 1919 naprosto předvídati nemohly, a přihlédl právem i k její chorobě, jež vyžadovala několikanedělního léčení ve vídeňské nemocnici a k její úplné nemajetnosti. Jsou tu tedy mimořádné důležité důvody, které opravňují žalobkyni, by se domáhala nové úpravy svého zákonného nároku na doplnění vdovského výživného po rozumu Šu 796 obč. zák. (srov. obdobné ustanovení Šu 19 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n.), a jest lhostejno, zda byla jí dřívější renta 200 K přiznána smírem jako výživné či nikoli, ježto při nároku dle Šu 796 obč. zák. na tom nesejde a jest k tomuto důchodu hleděti jen jako ku příjmu, s nímž při vyměření nedostávající se slušné výživy jest počítati.

Čís. 3459.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Za rozluhu dle Šu 17 zák. může žádati i manžel, z jehož viny bylo uznáno za rozvod, a nevyžaduje se, by od rozsudku, vyslovujícího rozvod, až do podání žádosti za rozluhu uplynula lhůta jednoho roku.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 6/24.)

Právoplatným rozsudkem ze dne 12. dubna 1922 bylo uznáno na rozvod manželství od stolu a lože z viny manžela Josefa V-a. K žádosti Josefa V-a. zadané na soudě počátkem roku 1923, povolil soud první stolice rozluhu manželství z viny Josefa V-a. Rekursní soud

k rekursu manželky usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn, poněvadž zde není podmínek §u 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Dle §u 17 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. může za rozluky manželství žádati i ten i onen z manželů, tedy i manžel, z jehož viny bylo uznáno na rozvod, a soud vysloví rozluky manželství, dojde-li ku přesvědčení, že by skutečnosti, ve sporu o rozvod na jevo vyšlé, byly už tehdy odůvodnily výrok o rozluce, kdyby oň bylo bývalo žalováno. Soudy nižší zjistily, že takové skutečnosti zde byly, z čehož plyne, že napadeným výrokem, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, že manželství stěžovatelky s Josefem V-em se prohlašuje za rozloučené, nebyl porušen zákon. Stěžovatelka přehlíží, že tu nejde o povolení rozluky dle §u 15 a 16 cit. zákona čís. 320/19 sb. z. a n. a má proto omylem za to, že žádost za povolení rozluky mohla býti podána teprve po uplynutí jednoho roku od provedeného rozvodu.

Čís. 3460.

Stát jest oprávněn žádati, by byl jeho nezvěstný zaměstnanec prohlášen za mrtva.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 33/24.)

K návrhu finanční prokuratury byl učitel Edmund R. soudem první stolice prohlášen nezvěstným. Rekursní soud ku stížnosti manželky Edmunda R-a usnesení potvrdil. D ů v o d y: Zjištěno jest, že Edmund R., účastník války v letech 1914 až 1919, jest od 26. března 1915 nezvěstným. Bylo proto podle čl. I. nyní platného zákona ze dne 30. června 1921 čís. 252 sb. z. a n. vyhověti návrhu, by byl prohlášen za mrtva, a poněvadž den jeho úmrtí není zjištěn, platí podle §u 8 odstavec druhý zákona ze dne 16. února 1883 čís. 20 ř. zák. za domnělý den úmrtí den, kterým uplynula lhůta, jejíž projití zakládá domněnku, že Edmund R. zemřel, tudíž konec dvouleté lhůty stanovené v čl. I. zákona ze dne 30. června 1921 čís. 252 sb. z. a n., kterým je v tomto případě správně 26. březen 1917. Oprávnění finanční prokuratury k tomuto návrhu popírá stěžovatelka pozdě i bezdůvodně. Právní zájem navrhovatelky záleží v tom, že nutno učiniti opatření ohledně zaopatřovacích požitků, což státi se může teprve podle výsledku řízení, zahájeného k návrhu finanční prokuratury.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Finanční prokuratura jest oprávněna k návrhu na prohlášení nezvěstného Edmunda R. za mrtva. Nemůže býti pochyby o tom, že